

DEL 1

**TIDSALDRENES
KONFLIKT**

"Gud Herren lod alle slags træer, der var dejlige at se på og gode at spise af, vokse frem af jorden, også livets træ midt i haven og træet til kundskab om godt og ondt"

1.Mosebog 2, 9

DE TO TRÆER

Der var to træer i Edens have, der udæskede hele den menneskelige races kurs – træet til kundskab om godt og ondt og livets træ. De to ”træer” udfordrer os stadigvæk. Udfordringerne stopper ikke, når vi bliver kristne – tværtimod kan de meget vel tage til. Mange gange må vi vælge mellem frugten fra disse to træer. Hos dem ligger modsætningernes brændpunkt mellem Guds rige og den nuværende onde tidsalder.

Kundskabens træ og livets træ symboliserer to åndelige slægter eller ”familie-træer”. Fra 1.Mosebog til Åbenbaringsbogen er Biblen en historie om de to slægter. Når vi forstår disse slægter, kan det hjælpe os til at forstå de mest almindelige vildfarelser, der plager den menneskelige race, inklusive dem, der kontinuerligt har vildledt kirken.

Satan fristede ikke bare Eva med frugten fra kundskabens træ, fordi Herren havde forbudt dem at spise af den. Han fristede hende med den, fordi kilden til hans kraft var rodfæstet i dét træ. Ydermere indførte Herren ikke denne restriktion bare for at teste Adam og Eva. Han forbød dem at spise træets frugt, fordi han vidste, den var gift for dem. Da han formanede Adam om ikke at spise af kundskabens træ, sagde han ikke: ”Hvis du spiser af det træ, slår jeg dig ihjel,” men: ”Den dag du spiser af det, skal du dø.” Det var ikke kun menneskets umiddelbare ulydighed, der bragte død til verden. Det var frugten fra dette træ.

Træet til kundskab om godt og ondt er en kraftfuld bibelsk model af loven. Som apostlen Paulus slog fast: ”*Syndens kraft er loven.*” 1.Kor. 15,56. Dette skyldes, at det er ved loven, vi opnår kundskab om godt og ondt. Vi kan måske undre os over, hvordan denne

kundskab bringer død, så længe vi ikke ser frugten. Kundskaben om godt og ondt slår os ihjel ved at lede vores opmærksomhed bort fra den Ene, som er kilden til livet: Livets træ, Jesus. Kundskabens træ leder os til at rette opmærksomheden mod os selv. Synd får sin kraft ved loven. Ikke kun fordi det onde afsløres, men også det gode. Det driver os enten til fordærvelse eller selvretfærdighed. Og begge dele leder til død.

Det er værd at lægge mærke til, at kundskabens træ står midt i haven (se 1.Mos. 3,3). Selvcentrerethed er den overordnede skade, det rammer os med. Efter at Adam og Eva havde spist dets frugt, var deres første reaktion selvransagelse. Før de spiste, havde de ikke engang bemærket deres nøgenhed; deres opmærksomhed var på Herren og på det, han havde skabt dem til. Da de havde spist, blev de tvunget af det gode og det onde, som de nu forstod, til at måle sig selv. Den letteste måde at holde os fra livets træ, er ved at få os til at rette opmærksomheden mod os selv. Det er, hvad loven udretter. På grund af dette kaldte Paulus den "dødens tjeneste" og *"den tjeneste, der fører til fordømmelse."* 2.Kor. 3,7 & 9.

Når vi definerer kundskabens træ som loven, refererer vi ikke kun til Moses' lov. Ofte tænker vi på Det gamle Testamente som lov og Det ny Testamente som nåde, men det er ikke nødvendigvis sandt. Den gamle pagt er bogstaven, den nye pagt er ånden. Hvis vi læser Det ny Testamente ud fra en gammeltestamentlig forståelse, bliver det bare til lov for os. Så får vi død religion med en retfærdighed, der er baseret på overholdelse af skrevne bud i stedet for et levende fællesskab med Gud.

Herren sagde, at han ville sende sin Ånd for at lede os til hele sandheden. Al sandhed er Jesus, som Ånden blev sendt for at vidne om (Ef. 4,21). Biblen er en uhyre værdifuld og vidunderlig gave fra Herren til sit folk. Men det var ikke meningen, at Biblen skulle tage selve Herrens plads, og det skulle Ånden, som han sendte, heller ikke. Biblen er et middel, ikke et mål. Vort mål er ikke at kende Herrens bog; vort mål er at kende bogens Herre. De mange fejltagelser og splittelser i Kristi legeme skyldes ikke fejl i Biblen; de skyldes vores misbrug af den. Nogle af de love og principper, vi har

forvansket fra Det nye Testamente, kan måle sig med det, farisæerne gjorde med Det gamle Testamente! Det har forårsaget, at vi prøver at måle vores åndelighed med, hvor godt vi er i overensstemmelse med bogstaven. Men sandheden er, at vores åndelighed ikke dannes ved at blive tilpasset en form, men ved at Jesus formes i os.

Der var en god grund til, at Herren underviste os i at bedømme mennesker efter deres frugt. En papegøje kan lære at sige og gøre det rigtige. Satan kommer ofte som en "lysets engel" og citerer skrifterne, og hans værk er ofte i overensstemmelse med bogstaven. Men kun Jesus kan frembringe den frugt, som er **liv**. "*Bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende.*" 2.Kor. 3,6.

Hvis vi læser Skrifterne ved Ånden, vidner de om Jesus og bliver levende. Hensigten med Skrifterne er at vidne om ham. "*I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem, og netop de vidner om mig.*" Johs. 5,39. Ånden blev sendt for at lede os til ham i Skrifterne og i alle aspekter af vore liv. At læse Skrifterne uden Ånden bringer kun kundskab om godt og ondt, hvilket faktisk bringer død. Satan kan forfalske formen, men han kan aldrig forfalske Åndens frugt – som er Jesus, Livets træ. Mennesket er af forskellige selvcentrerede og bedrageriske grunde i stand til at forandre sin ydre opførsel. Kun Ånden kan forandre et menneskes hjerte. Derfor ser Herren på menneskenes hjerter, og i dem ser han efter sin søns hjerte.

Herrens første handling i skabelsen var at frembringe lys. Det, han gjorde lige efter, var at skille lyset fra mørket. Lys og mørke kan ikke bo sammen. Når Herren genskaber et menneske, og det fødes på ny, begynder han straks at skille lyset fra mørket i vedkommendes liv. Næsten uundgåeligt prøver vi i vores nidkærhed for ham at overtage dette arbejde og udføre det på den eneste måde, vi nogensinde har kendt – gennem kundskaben om godt og ondt. Denne kamp mellem lov og nåde – kød og ånd – er den kilde til indre uoverensstemmelse, som rammer de fleste kristne. Det er også det største enkeltstående konfliktpunkt mellem sandheden, som sætter mennesket fri, og fjendens løgne, som har til hensigt at undertrykke og underkue det.

På skabelsens tredje dag indførte Herren en fysisk og åndelig lov, som var uhyre vigtig. Han befalede, at træerne skulle bære frugt efter deres egen art og sætte frø af deres egen art (1.Mos. 1,11–12). Frugten fra disse to træer skal for evigt være adskilt og forskellig, sådan som også Jesus forklarede.

”Der er intet godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, bærer god frugt. For ethvert træ kendes på sin frugt.”

Luk. 6,43-44.

Apostlen Paulus slog yderligere fast: *”Hvad et menneske sår, skal det også høste.”* Gal. 6,7.

Vi kan ikke bære frugt, som er liv, når vi spiser af kundskabens træ. Når vi derimod spiser af livets træ, så bærer vi heller ikke frugten fra kundskabens træ, som er død. Et træ kan kun bære frugt af sin egen art.

Skrifthenvvisninger til træer symboliserer nogle gange slægter. For at Kristus kan fremstå i mennesket, skal hans sæd sås i mennesket. Og for at ”syndens menneske” kan fremstå i mennesket, skal den sæd også sås i mennesket. Frugten af en sæd kan ikke høstes, uden den først er plantet. Da Adam og Eva spiste af kundskabens træ, blev deres skæbne at fortsætte med frugten fra dette træ. Følgelig spredtes der død videre til deres efterkommere. Men Gud bestemte i sin nåde og barmhjertighed, at han ville rette op på deres fejltagelse. Han plantede en sæd, som atter kunne frembringe livets træ i mennesket – Jesus. Gennem ham skulle sandt liv genoprettes i menneskeheden. Hans sæd er en åndelig sæd, sået ved Helligånden gennem profeti. Intet kød kan frembringe ham, men alt kød kan tage imod ham. Herren lovede kvinden, Eva, at der fra hende skulle udgå en sæd, der skulle knuse hovedet på slangen, som havde bedraget hende (1.Mos. 3,15). I kvindens to første sønner ser vi frugterne fra de to træer.